

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 394/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008, ďalej vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008 a jeho rozsudkom č. k. 25 C 210/2008-121 z 3. októbra 2011, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2012 a jeho rozsudkom č. k. 4 Co 12/2012-154 z 11. júna 2014 a vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 215/2016 a jeho uznesením sp. zn. 6 Cdo 215/2016 z 27. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008, ďalej vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008 a jeho rozsudkom č. k. 25 C 210/2008-121 z 3. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 3. októbra 2011“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2012 a jeho rozsudkom č. k. 4 Co 12/2012-154 z 11. júna 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 11. júna 2014“) a vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 215/2016 a jeho uznesením sp. zn. 6 Cdo 215/2016 z 27. apríla 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 27. apríla 2017“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení žalobcu stranou súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 25 C 210/2008. Okresný súd v označenom konaní rozhodol o žalobe sťažovateľa rozsudkom z 3. októbra 2011 tak, že zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom.

3. Sťažovateľ za nezákonné rozhodnutie označil platobné rozkazy, ktoré vydal a následne zrušil samostatnými uzneseniami Okresného súdu Bratislava III. Podľa sťažovateľa nebyť zrušenia platobných rozkazov, v nich priznané pohľadávky voči jeho dlžníkovi by boli ostali „fixné“ a nebolo by ich možné v následnom konkurznom konaní poprieť. Okresný súd konštatoval, že platobné rozkazy nespĺňajú charakter rozhodnutí „podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.“, keď u nich absentuje podmienka ich zrušenia pre nezákonnosť. Tieto rozhodnutia boli síce uzneseniami súdu prvého stupňa zrušené, avšak nie v dôsledku ich nezákonnosti, ale preto, že bolo preukázané ich nedoručenie do vlastných rúk odporcovi (neprevzala ich osoba v tom čase oprávnená konať v mene odporcu), pričom zrušujúce uznesenia boli potvrdené aj v odvolacom konaní.

4. Sťažovateľ nesprávny úradný postup videl v tom, že súd nesprávne doručoval platobné rozkazy určené do vlastných rúk osobe, ktorá nebola oprávnená zásielku v mene odporcu – adresáta prevziať, po zrušení platobných rozkazov súd nepostupoval vo veci plynule a v primeranej lehote nevydal konečné rozhodnutie, na podklade, ktorého by mohol navrhovateľ uplatniť nárok v konkurznom konaní, a súd nesprávne prerušil konanie. Okresný súd konštatoval, že sťažovateľom nebol preukázaný ním tvrdý nesprávny úradný postup.

5. Vo vzťahu k doručovaniu platobných rozkazov okresný súd uviedol, že tieto boli poštovým doručovateľom doručené osobe v tom čase vedenej v obchodnom registri vo funkcii štatutára odporcu, a preto Okresný súd Bratislava III nemal dôvod pochybovať o tom, že platobné rozkazy boli riadne doručené a prevzaté osobou na to oprávnenou, a tak nepochybil, keď na nich vyznačil právoplatnosť, pričom až po neskoršom preukázaní neexistencie oprávnenia osoby, ktorá zásielky prevzala ku konaniu v mene adresáta/odporcu, boli predmetné platobné rozkazy zrušené; uvedený postup bol odobrený aj odvolacím súdom.

6. Ak sťažovateľ namietal nesprávnosť postupu Okresného súdu Bratislava III pre prerušenie konania z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu, potom podľa okresného súdu *„de facto namietal nezákonnosť jeho rozhodnutí o prerušení konania, keďže tieto rozhodnutia boli výsledkom aplikácie ust. § 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a boli v nich obsiahnuté... v konaní nebolo preukázané, že by rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III... boli zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Nesplnili charakter rozhodnutí zrušených pre nezákonnosť podľa § 6 zákona č. 514/2003 Zb.“*.

7. Pokiaľ išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v nedôvodných prietťahoch v sťažovateľom v žalobe označených konaniach, okresný súd nezistil v postupe Okresného súdu Bratislava III pochybenie spočívajúce v jeho nečinnosti, ktoré by zakladalo nesprávny úradný postup. Bol toho názoru, že v označených konaniach Okresný súd Bratislava III bez meškania rozhodol o zrušení vydaných platobných rozkazov, vec bez meškania predložil odvolaciemu súdu, ktorý potvrdil správnosť prvostupňových rozhodnutí a následne dôvodne rozhodol o prerušení konania pre vyhlásenie konkurzu na majetok odporcu.

8. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd svojím rozsudkom z 11. júna 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu z 3. októbra 2011 ako vecne správny a v plnom rozsahu sa stotožnil s jeho dôvodmi.

9. Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu z 11. júna 2014 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 27. apríla 2017 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu neprípustnosti.

10. Najvyšší súd konštatoval, že prípustnosť dovolania vzhľadom na čas jeho podania posudzoval podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pričom nezistil žiadnu vadu konania podľa § 237 ods. 1 OSP, jediné vady, ktoré by mohli založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Najvyšší súd s poukazom na vzťahujúcu sa právnu úpravu vyhodnotil ako neopodstatnené sťažovateľom namietané vady, že nebol vypočutý odvolacím súdom a vec bola ním rozhodnutá bez nariadenia pojednávania. Rovnako vyhodnotil aj námietku sťažovateľa o pochybeniach v postupe odvolacieho súdu pri verejnom vyhlásení rozsudku a oznámení termínu jeho vyhlásenia, pretože zistil zachovanie zákonného postupu odvolacím súdom. Dovolací súd nezistil ani sťažovateľom tvrdené porušenie jeho práv opomenutím splnenia poučovacej povinnosti voči jeho osobe ako ani nedostatočným či nepresvedčivým odôvodnením rozsudku krajského súdu.

11. Sťažovateľ vo svojej rozsiahlej, ale vecne neprehľadnej sťažnostnej argumentácii v podstate namieta arbitrárnosť záverov rozsudku okresného súdu z 3. októbra 2011, potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu z 11. júna 2014 a aj uznesenia najvyššieho súdu z 27. apríla 2017 o odmietnutí dovolania sťažovateľa. Zároveň namieta neprimerané prietahy v postupe okresného súdu v základnom konaní.

12. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených základných a iných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008 (základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ďalej postupom okresného súdu v prvostupňovom konaní (sp. zn. 25 C 210/2008) a rozsudkom okresného súdu z 3. októbra

2011 (základné práva podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), postupom krajského súdu v odvolacom konaní a jeho rozsudkom z 11. júna 2014 (základné práva podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho uznesením z 27. apríla 2017 (základné práva podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru), zruší napadnuté rozhodnutia a vráti na ďalšie konanie, prizná sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

16. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008

17. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

18. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv v príčinnej súvislosti s prietahmi v základnom prvostupňovom konaní vedenom okresným súdom pod

sp. zn. 25 C 210/2008, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na preukázané právoplatne ukončené konanie vedené okresným súdom v čase niekoľko rokov pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (čo je zrejmé z ukončenia odvolacieho i dovolacieho konania v danej veci) je objektívne vylúčená možnosť pretrvávania porušenia označených práv sťažovateľa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 210/2008 a jeho rozsudkom z 3. októbra 2011

19. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa riadi princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

20. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv postupom okresného súdu v základnom konaní a jeho rozsudkom 3. októbra 2011, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mohol využiť a aj využil prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc iného súdu (krajského súdu) poskytnúť ochranu základným a iným právam sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci, a preto ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 12/2012 a jeho rozsudkom z 11. júna 2014 a základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 215/2016 a jeho uznesením z 27. apríla 2017

21. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľom podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 11. júna 2014 a uznesenie najvyššieho súdu z 27. apríla 2017, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 20. júna 2017 a ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné, považoval za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti [porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99] a predbežne posúdil možnosť porušenia práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu z 11. júna 2014, ako aj sťažovateľom namietaný postup a uznesenie najvyššieho súdu z 27. apríla 2017.

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

23. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedlivo a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

24. Ústavný súd zvyčajne zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zdôrazňuje vo svojej judikatúre aj ESĽP, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

25. Vo vzťahu k procesnému postupu krajského súdu v odvolacom konaní a ku skutkovým a právnym záverom v napadnutom rozsudku krajského súdu (a ním одобreným záverom okresného súdu), ako aj vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní a k jeho záverom o neprípustnosti dovolania v napadnutom uznesení ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzovaný napadnutý postup a napadnuté rozhodnutia boli

svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

26. Ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na veľmi podrobne a vyčerpávajúce odôvodnenia všetkých sťažovateľom napádaných súdnych rozhodnutí. S prihliadnutím na nejasnú a neprehľadnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd považuje za nadbytočné osobitné zhrnutie eventuálne citáciu záverov vyslovených v napadnutých rozhodnutiach v rozsahu presahujúcom vymedzenie ich podstatných častí v bode I tohto uznesenia.

27. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu z 11. júna 2014 ani postupom a uznesením najvyššieho súdu z 27. apríla 2017, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017